

opusdei.org

“Memòria ingènua”, records d'un metge enamorat de Déu

El Col·legi de Metges de Barcelona acollí, el passat dijous 2 de febrer, la presentació del llibre d'Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

06/02/2006

La sala d'actes del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona acollí, el passat 2 de febrer, la presentació del llibre

“Memòria ingènua”, del Dr. Alfons Balcells (1915-2002), editat per La Formiga d’Or.

Balcells, catedràtic que fou de Patologia General i Propedèutica de la Universitat de Barcelona, visqué en primera persona els inicis de la tasca de l’Opus Dei a la capital catalana, dels quals ofereix un testimoni en aquestes memòries. La presentació fou presidida pel president del Col·legi de Metges, Dr. Miquel Burguera. Hi intervingueren un representant de l’Editorial, així com el Dr. Lluís Revert, catedràtic de Nefrologia, i l’arquitecte Santiago Balcells, germà de l’autor i impulsor de l’edició del llibre.

Santiago va definir el seu germà com “l’instrument de la Providència per a què tots trobéssim el nostre camí”. Metge en barriades, professor exigent, inquiet, rialler, emprenedor, amic... les facetes del Dr. Balcells,

que s'apunten en el llibre, foren repassades en els diversos parlaments. A la facultat de medicina de l'hospital Clínic el tenien, afirmà Santiago, “per just i sense favoritismes”. “Un gentleman, ahora dur i tossut, brillantíssim en la seva oratòria”, afegeix el Dr. Revert, qui va destacar-lo com un exemple “humà, cristià i científic”. Un altre company de professió va rememorar la seva activitat assistencial a la barriada necessitada del Bon Pastor: “Els malalts l'adoraven. El tracte era igual tant en el Bon Pastor com en la consulta que ell tenia al carrer Muntaner”, a una zona benestant de la ciutat. Per la seva banda, el president del Col·legi, fent menció d'algun succeït particular, va recordar-lo com “un home amb molt rigor científic, un gran mestre i de ploma fàcil”. Els seus articles als diaris eren, al seu parer, “molt clars, sobre problemes ètics de la pràctica mèdica: molta gent està en deute”.

Era un enamorat de Déu i del món.
“Va fer de tota la seva vida una donació total a Déu”, explicà Santiago.

Memòries pòstumes

Santiago Balcells va explicar que el seu germà Alfons havia acabat el manuscrit 5 ó 6 anys abans de la seva mort, ocorreguda el 2002. “Li feia il·lusió que es publicués, però no en vida seva”, va afegir.

El gruix dels records cobreix la infantesa i la joventut de l'autor, amb especial dedicació als anys de la guerra civil espanyola i la immediata postguerra. En aquest període, ofereix un testimoni de primera mà dels inicis de l'Opus Dei a Catalunya. Ell, sense ser-ne membre, va oferir-se per signar el lloguer del primer centre, i després hi col·laborà desinteressadament durant anys, afrontant amb sentit sobrenatural les

contradiccions que aquesta decisió li va suposar.

No fou fins quatre anys més tard, el 1943, que Alfons Balcells –aleshores un metge de l'hospital Clínic- decidia seguir la crida de Déu a l'Opus Dei. Així ho explica en el llibre:

“Una vocació, una crida, és difícil de definir de manera teòrica: sempre és una història personal. Jo –ja ho he explicat- no havia vist fins aleshores gens clara la possibilitat d'un lliurament total a Déu, que impliqués tota la meva vida. Em sentia cridat a romandre al món i sense compromisos, com li havia dit clarament a Múzquiz aquell vespre a la Rambla, el mes de febrer o març de feia tres anys. M'agradava estar ficat a tot arreu. Ara bé, de sobte, quan menys m'ho esperava, totes les il·lusions de la meva vida, i totes les dades amb les quals jugava sempre quan em plantejava com hauria de

ser el meu futur, i les meves ànsies d'independència, i la necessitat de comptar amb Déu, es van ajuntar, com en un trencaclosques fins aleshores incompres, i van cristal·litzar en una vocació. Vaig veure de manera clara, i sense que ningú m'ho recordés, una cosa que fins aleshores no veia: que a l'Opus Dei tot allò era possible. I em vaig sentir cridat.

Era com l'enamorament sobtat, però radical i definitiu, que pots sentir vers una noia que ja fa anys que et volta i a la qual no has fet gaire cas: ella és, fins aleshores, només com una amiga, com una bona companya d'aventures. I tot d'un plegat, esdevé el centre de la teva vida.

(...) No descarto que aquella preocupació social manifestada en la tasca al barri del Bon Pastor, hagués preparat el camí. L'amor als altres és la porta de l'amor a Déu, i a l'inrevés.

(...) Era el 24 de gener de 1943. Tenia 27 anys”. Fragment de “Memòria Ingènua”, del Dr. Alfons Balcells (1915-2002), editat a Barcelona per La Formiga d’Or)

3 de febrer de 2006

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/memoria-
ingenua-records-dun-metge-enamorat-
de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/memoria-ingenua-records-dun-metge-enamorat-de-deu/) (09/08/2025)